

TỤC GÁI ANH-HÙNG

Tiếp theo chuyện Gái Anh-hùng
CUỐN 6 — Đến trọn bộ mỗi cuốn — 1 XU
Đã trọn bộ Gái Anh-hùng

28 cuốn giá 0\$28

Thư đóng bìa giấy đẹp 0\$35. Thư bìa giấy
gáy vải 0\$50, Nhật-Nam in bán.

HỒI THƯ BẦY

Quan Khâm-sai phái người dò - thám,
Bọn cường-đạo lập kế để phòng.

Lại nói truyện An-khâm-sai theo như
nhật-ký đã định, trước hết đi ra tuần-duyet
phủ Tào-châu, theo như kế của Vệ-công
và Hải-mã Chu-tam, chỉ nói là đi duyệt
binh mà thôi, nhưng ở trong là ngầm đi
bắt giặc cướp. Khi ra đi các quan trong
tỉnh trên từ quan tuần-phủ, dưới đến các
quan châu huyện, đều đi tiễn ra khỏi ngoài
thành, thẳng đường đi đến Tào-châu. Tại
phủ Tào-châu đã được tin - tức trước, dự
bị nhà công-quán cất người hầu-hạ để chờ
đón quan Khâm-sai. Quan Trấn-dài ở Tào-

8' 1834

Biên soạn
Nhật
Lục

châu vội truyền cho các quan đệ-tử, du-kích, thủ-bị thiên-tổng và bá-tổng phải dự-bị việc thao-diễn. Lúc ấy có mấy tên giặc ở núi Thanh-vân giả làm người đi buôn bán lẻ đến Tào-châu nghe tin tức, xem quan Khâm-sai định làm ra thế nào, chuyên việc duyệt-binh, không xét đến việc tâu, hay chuyên việc sét các án trộm cướp, dò nghe rõ ràng, để về Sơn-trại báo cho trại chủ biết. Trong bọn ấy lại có mấy tên nhanh-nhẹn giả làm đi bán kẹo-khách, lân-la đến các cửa hàng bán cơm nước để nghe chuyện.

Khi có tin báo quan Khâm-sai đã đến nơi các quan văn-võ đều ra tận ngoài thành nghênh tiếp. Quan Khâm-sai vào trong nhà công-quán, lập tức chuyển lệnh ngày hôm sau ra giáo-trường duyệt-binh.

Hôm sau, đầu trống canh năm, các tướng hiệu các dinh, đều đã đội mũ, mặc áo giáp, nai-nịt gọn-gàng, đều đến giáo-trường để nghe mệnh-lệnh. Đúng giờ mao, quan Khâm-sai đã

từ công-quân cưỡi ngựa mang một đội lính theo đi đến nơi, các quan văn-võ đều chạy ra cúi chào, đón vào ngồi vào trong nhà diên-võ. Quan quan-chính trình tập danh-sách, quan Khâm-sai xem-xét một lượt, rồi chuyển lệnh cho ba-quân thao-diễn. Khi đã thao-diễn xong, quan Khâm-sai nghĩ thầm: quân lính ở Tào-châu này xem ra có phần tinh-nhuệ, chắc quan Trấn-dài ở đây là một viên-tướng có tài, nhưng không rõ còn mưu lược thế nào. Quan Khâm-sai nghĩ vậy rồi lui vào ăn cơm, ăn xong, lại khảo-thí các tướng - hiệu thấy người nào cũng rất là thuần-thục, không người nào đáng bỏ cả, liền nói với quan Trấn-dài rằng :

Binh-tướng của quý trấn đây ngày thường chăm-chỉ thao-lược nên binh-khỏe tướng mạnh, đáng gọi là can-thành bản-bộ bản-đường sẽ tâu lên triều-dinh trọng dụng.

Quan Trấn-dài cúi đầu mà nói rằng :

Đội-ơn Đại-nhân quá khen, bản Trấn rút

lầy làm sấu hồ, e rằng không kham nổi trách-nhiệm lớn-lao.

Quan Tổng-binh ấy họ Điền tên Khắc-cần, do là Vũ-cử xuất-thân, người Sơn-tây hơi có kiến-thức, võ-ngệ tinh-thông, thực là một viên dũng-tướng, tuổi ngoài 40, Quan Khâm-sai thấy người ăn nói ung-dung, khí-độ nhàn-nhã, chắc là người này có thể thương-lượng Việc bắt giặc - cướp được.

Duyệt binh xong, quan Khâm-sai trở về công-quán ra một tờ yết-thị nói rằng : phạm quan-dân ai có việc gì oan-ức, cho được làm trạng đệ-trình, còn những việc tiền nong nhỏ-nhất, thì không xét hỏi đến, hạn trong ba ngày, quá hạn ấy không chấp đơn nữa, lại yết-thị ngày hôm sau sẽ đi lễ yết thần miếu . và tra các kho tiền kho thóc ở trong các phủ huyện lại sai viên Trung-quân thiếp mời quan Trấn-dài đến tối lại uống rượu, để bàn việc quân.

Quan-Điền-tổng-Binh tiếp được thiếp rồi, đến tối lại ngay nhà công-quán xin vào yết-

kiến, quan Khâm-sai nghe báo, lập tức sai người ra đón vào, rồi tự mình ra ngoài hiên đứng đón, Điền-tổng-Binh vội vàng chỉnh-tề mũ áo, đi rảo đến trước mặt cúi đầu nói rằng :

Xin kính chúc quan Khâm-sai đại-nhân, kể liêu-tướng được mông-ân cho gọi đến, đã là vẻ vang lắm rồi. Khi nào lại dám đề đại-nhân ra đón.

Điền-tổng-Binh nói rồi, liền quỳ xuống lạy. An-khâm-sai vừa cười vừa đỡ tay đỡ dậy mà nói rằng :

Có chén rượu nhạt, mời tướng-quân đến cùng uống nói chuyện, vậy tướng-quân chớ nên nhún mình.

Điền-tổng-Binh chấp tay đứng ra một bên. An-khâm-sai kéo tay mời ngồi xuống ghế khách. tự mình ngồi xuống ghế chủ, nói mấy câu chuyện, rồi sai dọn tiệc, mời Cố-tiên-Sinh ở trong nhà ra, Điền tướng-quân đứng dậy chào. An-khâm-sai nói :

Cái tính tiểu-đệ thích được tự-nhiên, nếu

bắt trước thói đời cứ nhún-nhường nhau, thì không còn thú gì nữa.

Lăng-Sơn nói :

Cung kính không bằng theo mệnh, xin mời
Điền-tướng-quân ngồi.

Điền-tổng-Binh thấy quan An-khâm-sai xử-
nhã như thế, cũng không dám câu-nệ, liền ngồi
xuống ghế phía đông, An-khâm-sai ngồi vào
ghế giữa, liền nói rằng :

Tiểu-đệ tính thích uống rượu, chẳng hay
Điền-tướng-quân có cái thích này không ?

Điền-tướng-quân nói :

Tiểu-tướng cũng gượng uống được vài ba
chén.

Nói xong ba người cùng nâng chén uống
rượu nói chuyện rất vui, An-khâm-sai hỏi :

Không biết ở Tào-châu này có kẻ cường-đạo
nào không ? Cứ nghe người ta nói ở núi
Thanh-Vân có Trương-Thất-đại-Vương thường
thường hay mang đồ -đẳng ra cướp bóc các

làng, chẳng biết có thật hay họ nói bịa ra đấy ?

Điền-tổng-Binh nghe nói, liền nói rằng :

Người ta nói thật, chứ không phải là nói bịa, bọn cường-đạo ấy họp đồ-đảng ở trong núi Thanh-vân, đã có hai ba năm nay rồi, thủ-bạ có vài trăm lâu-la đứng đầu là Trương-vạn-Bảo biết dùng đàn-cung, bắn trăm phát đều trúng cả trăm. Núi ấy chu-vi có hơn ba mươi dặm, cách phủ thành này hai mươi dặm, có ba đường nhỏ thông với Vũ-định, Kỳ-châu và Duyện-châu, đường lối gập-ghềnh, rút là hiểm-yếu. Tiều-tướng đến đây đã hơn một năm, khi mới đến đã nghĩ ngay đến việc đem quân tiều-trừ, không ngờ mấy lần bắu lên quan Tuần-phủ ngài đều bác đi và nói là không nên vọng-động. Sau nữa ở Tào-châu này, dầu có hơn nghìn lính nhưng bấy lâu không có luyện-tập gì, từ khi tiều-tướng đến, mới ra công chỉnh-đốn, kén chọn những kẻ tinh-thông, lọc bỏ những kẻ già yếu, dạy các ban võ-ngệ, đến nay mới hơi có qui-

mô, nay muốn đem quân tiên-trừ, nếu không chia quân làm ba đường cùng tiến thì không được. Nhưng lại sợ chúng nó cứ giữ hiềm ở trên núi, không chịu xuống núi, thì quân ta mất thì giờ mà không nên công-cán gì. Nay đại-nhân đến đây, chắc có diệu-kế, nhân lúc chúng nó không ngờ, kéo quân thẳng đến sào-buyệt, định bắt bọn giặc ấy thực không khó gì, nhưng chỉ sợ quân ít, không kế - tiếp được.

An-khâm-sai và Cố-tiên-Sinh nghe nói, đều gật đầu khen phải, phục là một viên tướng có sức khỏe, có mưu cao.

An-khâm-sai nói :

Cứ như lời tướng-quân nói, nếu hội đồng ba quân phủ Tào, Kỳ, Duyện cùng tiến đến đánh, chắc thế nào cũng được.

Điền-tổng-Binh nói :

Đại-nhân nếu tư giã đi lấy quân ở hai phủ Kỳ, Duyện, khiến một toán theo đường đông đánh về phía tả, một toán theo đường tây

đánh vào phía hữu. Chu đại-nhân thì đem quân từ Tào-châu thẳng đến dưới núi đánh và mặt trước, còn mặt sau núi, thì xem còn đường nào chúng nó tất phải đi qua, mai-phục binh-mã, bốn mặt đều có phòng-bị cả, thì mới có thể thành-công được. Nhưng nếu không được mấy viên tướng đánh trận giỏi và quen ra trận thì không được. hai phủ Kỳ, Duyện, binh-tướng mạnh yếu thế nào tiểu-tướng không được biết rõ. Cứ lấy cái thế mà nói thì mỗi đường phải có vài ba trăm tên quân, hai ba viên tướng, mới chắc đánh được. Nếu không thì ở trên sơn-trại của nó có bảy tám trăm lâu-la vài mươi tên đầu-mục đều là những kẻ liều chết cả, ta khó lòng đã làm gì được chúng nó.

An-khâm-sai nói :

Lấy quân các nơi, thì là việc dễ, chỉ từ giấy đi ba phủ, hẹn chia ra ba đường cùng tiến được, tất cả chừng tám trăm quân, lo gì quân-uy không được chỉnh. Còn tướng-tá

thì ở đây tôi có được bốn năm người, đều có thể xung-phong hãm - trận được. Nhưng việc ấy cần phải giữ kín, không nên nói lộ ra, khiến chúng nó không đề - phòng, mới có thể đánh được.

Điền-tổng-Binh nói :

Ý kiến của đại-nhân thực rất cao, nhưng không biết bao giờ thì lấy quân, bao giờ thì đi bắt giặc ?

An-khâm-sai nói :

Hiện nay yết-thị hẹn trong ba ngày, rồi đây tiểu-đệ sẽ viết thư ngay cho quan Tuần-phủ, bảo ông ấy sức giấy đi hai phủ Duyện, Kỳ, lấy quân, tiểu-đệ sẽ sai mấy viên tướng mang công-văn đi theo, còn ở đây thì phiên tướng-quân mang tướng-tá và binh-dinh, ước định nhất kỳ, cùng tiểu-đệ cùng đánh vào mặt trước núi, tiểu-đệ chỉ lưu một viên tướng ở lại đây, còn 4 tướng chia cấp cho hai phủ Duyện, Kỳ, như vậy thì số người cũng đã tạm

đủ dùng, ý tướng-quân có cho thế là phải không? Điền-tổng-Binh nói :

Đại-nhân điều-độ như thế quyết không sợ làm lỡ, tiểu-tướng xin tuân như mệnh-lệnh, đến ngày hẹn cùng đi.

Hai người bàn định rồi, ngảnh lại hỏi Cổ tiên-Sinh thời cũng lấy phải lắm. Khi uống rượu xong, An-khâm-sai viết thư ra, bọn tướng Chu, Phùng, Lục, Triệu đem lên tỉnh đưa cho quan Tuần-phủ, chờ lấy thư giả lời, bên mình chỉ một Chử-nhất-Quan để bảo-bộ.

Sáng hôm sau viên quan tuần-bộ đệ trình^h hai cái trạng khiếu-oan, một cái của người khách buôn vải họ Trần, kêu là bị bọn cường-đạo ở núi Thanh-vân cướp hết hàng hóa và tiền bạc, đã trình quan sở-tại, nhưng không xét gì cả, vậy xin quan Khâm-sai truy-cứu cho, một cái là của người họ Hồ kêu là có đứa con gái gả chồng, khi đưa dâu về đón dĩa đường, bị bọn cường-đạo trên núi Thanh-vân cướp mất, có làm đơn

kêu quan sở-tại, nhưng chẳng thấy tra xét gì, cúi xin quan Khâm-sai đánh bắt lại cho. An khâm-sai liền phê vào hai cái trạng rằng : «Việc có hay không, không thể có tin lời ở trong tờ trạng được, ở đâu hãy cứ về quan sở-tại ở đấy mà kêu không cho được riệt-khống.» Phê rồi giao giả không xét hỏi gì cả.

Hai nhà khổ-chủ bị đuổi ra, khi ra đến ngoài, oán - thán với nhau rằng :

— Đã là quan Khâm-sai phụng chỉ triều-dinh, phải nên vì dân mà dãi bày sự oan-uổng, làm sao yết-băng cho dân vào kêu mà lại không xét hỏi đến. Những cái án cướp của giết người như thế này, mà không hỏi đến, thì còn chính-lý thế nào được phong-tục.

Việc ấy đồn ra khắp nơi, những tên do-thám của quân giặc nghĩ thầm: quan Khâm-sai này chẳng qua là hư-trương thanh-thế, chứ quyết không phải là người can-dảm,

dám ra tay bắt chúng mình. Nghĩ vậy rồi đi vào trại báo.

Bấy giờ Trương-thất đại-vương đang ngồi bàn công việc với mấy tên đầu-mục, một tên là Hoàng-báo, một tên là Dư-long, một tên là Tôn-hải, một tên là Lý-phi. Trong bốn tên ấy, chỉ cho Dư-long là người có thủ-đoạn, Trương-thất nói truyện với bốn người rằng :

Nghe nói mới có một vị Khâm-sai đi ra Sơn-dông này, chỉnh-đốn phong-tục, xem có án-tình và kiểm-duyet quân lính, sợ hấn lại đến làm kinh-lộng chốn Sơn-lâm của ta, nên cho người đi ra ngoài do-thám. Nay cứ như tin người về báo thì nói vị Khâm-sai ấy còn ít tuổi quá, là một viên quan văn xuất-thân, có danh không thực nhân-dân có ai vào kêu việc gì xem ra thì cũng là người sợ việc chỉ cần lấy yên thân quyết không dám đến quấy rối chúng ta. Vậy bốn hiền-đệ thử nghĩ xem, từ nay chúng ta đại cứ xuống núi ăn cướp như thường, hay là hãy tạm ẩn mình để tránh hấn ? Như thế

‘nào là phải, các hiền-đệ nên nói cho ta hay ?

Tôn-hải liền nói rằng :

Đã hay vị Khâm-sai ấy là người hèn nhát, không đến quấy rối chúng ta, nhưng cũng cần phải nên đề-phòng, chúng ta cứ sai quân giữ chặt những nơi hiểm-yếu, cho dù hắc có bao nhiêu binh-mã cũng khó đánh-phá được, lại đào nhiều hầm-lỗ ở chung quanh núi, lấy cỏ rác phủ kín lên trên làm như đất phẳng, và sai đi ra các nơi mua nhiều lương-thực về chứa sẵn ở Sơn-trại, rồi sai người tinh-tế đi dò-thăm tin-tức, xem vị Khâm-sai hành-động những thế nào. Sau nữa nên viết thư gửi cho vị Hòa-thượng Thiết-dầu-đa bảo vị Hòa-thượng ấy sai người đến chực sẵn ở phủ Thái-an, hễ bao giờ vị Khâm-sai đến đó, thì nên đến đâm chết ngay. Nếu đâm chết được hắc, thì từ đấy về sau không ai dám xét án nữa, đó gọi là cách dự-phòng trước khi có việc vậy.

Trương-thất nghe nói, cười mà nói rằng : Hiền-đệ nói phải lắm, thực là một kế rất diệu.

Trương-thất nói xong, lập-tức sai vài chục

tên lâu-la đặc lực, ra Bộc-châu và Tào-huyện, tổng lấy gạo lương, lại sai người ngầm đi theo An-khâm-sai, xem có tin-tức gì, thì lập tức về thông báo, lại sai những tên tiểu đầu-mục đắp thêm những cái ụ đất ở chung quanh núi, phòng lúc có việc đứng núp đó mà dòm ra ngoài, lại xếp sẵn những đá hòn và gỗ cục, để phòng đứng trên quăng xuống, không cho quân-quan tiến lên, rồi viết thư sai người đến chùa Thanh-liên, trên núi Dương-giác, phủ Thái-an đưa cho Thiết-dầu-đà, bảo sai người thừa - cơ đâm chết quan Khâm-sai.

Lại nói truyện An-khâm-sai giao đạo công-văn cho bốn tướng mang lên tỉnh-thành. Bốn tướng vâng mệnh, mỗi người một ngựa lập tức ra đi, không bao lâu đã lên đến nơi, bốn tướng đi đến ngay dinh quan Tuần-phủ đưa trình công-văn, viên trung-quan và viên Tuần-bộ thấy là những người của quan Khâm-sai đến, không dám trể biếng, mời bốn tướng ngồi chờ ở nhà quan sảnh, vội vào thông báo.

Một lát ra bảo bốn tướng vào, bốn tướng theo viên tuần - bộ đi thẳng vào nhà trong, chào qua tuần-phủ. Quan tuần-phủ hỏi tên họ bốn người, bảo các người hầu-hạ tránh ra chỗ khác, rồi sau mới cùng bốn người bí-mật nói chuyện, chia Phùng-thiết-Kiên và Triệu-phi-Thoái đến Kỳ-châu, Lục-vũ Sinh và Chu-đắc-Thắng đi ra Duyện-châu. (còn nữa)

Đã có số 2, Biểu không số đầu

Tiên-Hán Diễn-Nghĩa

(Tức Tây-Hán-Chí, Hán Sở Tranh-Hùng)

Giấy bằng hai Thất-kiểm. Giá ba xu

Đến trọn bộ

Thất-Kiểm Thập-Tam Hiệp

D. N. đã trọn bộ 76 cuốn, mua lẻ 76 xu

*Cả bì giấy là 1p00 (thứ bì giấy gáy vải
thời 1p20, mỗi bộ đóng làm hai cuốn)*

24 người anh-hùng

(VÕ HIỆP TIỂU THUYẾT) biểu không số 1

HAY, VUI XUỐT TỪ ĐẦU ĐẾN HẾT

*Mỗi Cuốn giấy bằng 2 Thất-kiểm giá 3 xu đến
trọn bộ. Đều do Nhật-Nam xuất-bản*